

Claudia Durastanti
Ismerős idegenek

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Claudia Durastanti: *La straniera*,
La nave di Teseo, Milánó, 2019

Az Európai Unió
társfinanszírozásával

Az Európai Unió finanszírozásával. Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Oktatási és Kulturális Végrehajtó Ügynökség (EACEA) hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az EACEA nem vonható felelősségre miattuk.

© *Claudia Durastanti*, 2019

© 2019, *La nave di Teseo Editore*, Milano

Hungarian translation © *Todero Anna*, 2024

Mitológia

A szüleim úgy ismerkedtek meg, hogy apám le akarta vetni magát a trasteveri Sixtus hídról. Jó hely volt az az ugrásra: noha apám kitűnően tudott úszni, a becsapódás ereje megbénította volna, a Tevere pedig akkoriban mérgező volt és zöld.

Anyám leszegett fejjel, görnyedten járt, mintha mindig esne az eső, különösen, ha egyedül volt, de aznap megállt a hídon, és meglátta a fiút, aki épp átmászott a kőkorláton. Odament hozzá, elkapta a vállát és visszarántotta, talán rövid dulakodásra is sor került. Rávette, hogy nyugodjon meg és lélegezzen mélyeket, aztán sétálgattak a városban, berúgtak, és végül egy szállodában kötöttek ki, ahol durva és ammoniaszagú volt az ágynemű. Anyám pirkadat előtt felöltözött és távozott. Vissza kellett mennie a kollégiumba, és apámat túl nyughatatlannak találta; még csak a vállát sem rázta meg búcsúzásképpen.

Másnap, amikor anyám a barátnőivel kilépett az iskola kapuján, ott találta apámat, karba font kézzel, egy olyan autónak támaszkodva, amely nem az övé, és abban a pillanatban megértette, hogy neki vége. Mindig is irigyeltem azt a misztikus, gyászos arckifejezést, amellyel elmesélte a történetet, mindig féltékeny voltam erre az apokalipsziszre.

Aznap az iskola előtt apám szűk farmert viselt, feltűrt ujjú, világoskék inget, és piros Marlborót szívott; két csomaggal füstölt el naponta.

Elment anyámért a Nomentánán lévő állami iskola elé, és ebben a pillanatban elkezdődött a közös életük.

– Hogyan talált meg? – kérdezte anyám. Kislány koromban úgy mesélte ezt a történetet, hogy apámat valami különös varázslóvá változtatta, aki térben és időben bárhol képes ránk találni, én pedig szó nélkül átötleltem, és közben arra gondoltam, milyen érzés lehet, ha ennyire akarja az embert egy férfi.

Azután felnőttem, és kezdtem felhívni a figyelmét a legnyilvánvalóbb tényre.

– Egyetlen iskola volt Rómában az olyanoknak, mint te, nem lehetett olyan nehéz.

Anyám bólintott, aztán a fejét rázta: apám azért találta meg, mert meg kellett találnia. Noha már véget ért a házasságuk, soha nem bánta meg, hogy lerángatta arról a hídról: apám siket volt, ő is, és tudta, hogy a kapcsolatukban lesz valami, ami bensősége-sebb és mélyebb a szerelemnél.

* * *

A szüleim úgy ismerkedtek meg, hogy anyámat megtámadták a Trastevere pályaudvar előtt, és apám megpróbálta megmenteni.

Apám csak megállt cigarettát venni, és épp visszaült volna a kocsiba, amikor felfigyelt néhány gyanús alak koordinálatlan, nyers mozdulataira; egy lányt rugdostak, le akarták tépni a válláról a táskáját. Miután úgy rájuk ijesztett, hogy elszaladtak, ott maradt, felsegítette anyámat, és rábeszélte, hogy menjen el hozzá megmosakodni. Akkoriban még a szüleinél lakott, akik árvának vélték a kreol bőrű, zuhanytól vizes hajú fiatal lányt.

Húszéves korában anyámnak széles, torz mosolya volt, cigarettától sárgállottak a fogai, fekete, egyenes szálú, vállig érő haját pedig olyan frizurában hordta, ami mindenkinek rosszul áll; néha teknőcmintás csattal fogta össze. Kollégiumban lakott, de sokszor az utcán aludt, és csak akkor tanult, ha kedve tartotta. Alkalmi munkákkal egészítette ki azt a pénzt, amit a szülei Amerikából küldtek neki, és mindenholnan elkésett.

Attól kezdve együtt jártak: ugyanazt a hörgésekből és túl hangosan kiejtett szavakból álló nyelvet beszéltek, így próbálták magukra vonni az emberek figyelmét az utcán. Meglökték a járókelőket anélkül, hogy visszafordultak és elnézést kértek volna, áradt belőlük a különbözőség: apámnak világos gesztenyebarna haja volt, húsos szája és nemes vonásai, anyám épp csak a válláig ért, és mintha egy őserdei gerillaosztagból jött volna.

Sok éve apámnak megvolt az a képessége, hogy egyszer csak előbukkant a semmiből: amikor anyám elutazott a családjához Amerikába, vagy eltűnt pár napra, vagy jóval később, amikor már elváltak, apám gyakran pont a megfelelő pillanatban jelent meg az indulási oldalon vagy egy üvegajtó mögött, lépett ki hirtelen egy liftből, csapta be egy kocsi ajtaját, hogy anyám a hirtelen mozdulat láttán felkapja a fejét.

Anyám ráismert lezser tartásáról, a cigarettája izzásáról; apám úgy talált rá, ahogy a súlyosan megsebesült vadász talál rá az állatokra, amikor már nem számíthat az érzékeire, és csak a dühödt ösztönre bízta magát. Apám és anyám 1990-ben váltak el. Azóta csak párszor találkoztak, de mindketten úgy kezdik a történetet, hogy azt állítják, megmentették a másik életét.

MAGVETŐ

KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

WWW.MAGVETO.HU

WWW.FACEBOOK.COM/MAGVETO

MAGVETO.KIADO@LIRA.HU

FELELŐS KIADÓ DÁVID ANNA

KONTROLLSZERKESZTŐ GARAMVÖLGYI KATALIN

FELELŐS SZERKESZTŐ ROSTÁS ENI

KÉZIRAT-ELŐKÉSZÍTŐ HRADECZKY MONI

KORREKTOR BALOGH EMERENCIA

MŰSZAKI VEZETŐ TAKÁCS KLÁRI

A KÖTETET PINTÉR JÓZSEF TERVEZTE

KIADVÁNYSZÁM EU0001

PLANTIN BETŰTÍPUSBÓL SZEDVE

ISBN 978-963-14-4393-6

NYOMTATTA ÉS KÖTÖTTE
A CENTRAL DABASI NYOMDA ZRT., 2024-BEN
FELELŐS VEZETŐ BALIZS ATTILA VEZÉRIGAZGATÓ